

KIS RAP

... VÁGYAKOZVA NÉZTE. (Lásd a 238. lapon.)

II. köt. 15. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. október 11-én.

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

GENIS: Ákos és Lenke nagyon kellemesnek találták a gördülést, lefelé a lejtőn. És úgy látták, hogy ez nem is veszedelmes egy csöppet sem. Egy hét mult a hajókázás óta és semmi baj sem lett belőle; pedig azóta is beszéltek, játszottak már Bertikkel. Sem az apa, sem a mama nem fürkészgette a dolgot s Ákos foghegyről szolt hugocskájához:

— Mondtam, ugy-e, hogy nem köll ettől a dologtól oly nagyon megijedni. Nem is mondta édes atyánk valami komolyan, mert különben utána nézne, kérdezősködnék, vigyáztatna reánk.

Atyjok csakugyan nem tette ezt; de Ákos talán mégis megfélekedett valamiről: arról, hogy atyjok teljesen megbizott benők. Eddig őszintéknek ismerte őket és így esze ágába sem jutott, hogy most kételkedjék parancsa teljesítésében. Az új mama pedig, ilyen jó hírét hallván a két testvérnek, szívesen elhitte. Látta ugyan, hogy a tilalom óta folyvást durezásak, kedvetlenek, nem közelednek hozzá bizalommal; de így biztatta magát:

— Ugy látszik, nagyon nagy volt a barátságuk azokkal a Vadász gyerekekkel. No, lassacskán majd elfelejtik.

De nem felejtették ám el, mikor minden nap újra találkoztak. Igaz: titokban, vigyázva, hogy valaki el ne árulhassa őket. Mert most már csak ezt vélték fontosnak. Bertiektől azt tanulták, hogy akár mit tehet az ember, amit jónak tart, csak meg ne tudja az, aki tiltja. És

ennek igaznak is kell lenni, mert hiszen Vadászné asszony nagyon jól ismerte a tilalmat, de azért még ő maga hivogatta a két testvért s ezzel lassanként arról az eltökélésükről is megfélekedtek, hogy csak az utcán, séta-téren fognak régi pajtásaikkal beszélgetni. Két-három hét mulva épp úgy látogattak el Vadászhöz a házba is, mint régente; csak hogy óvatosan körülnéztek, nem látja-e ismerős, mikor belépnek. S egy délután Vadászné asszony maga biztatta őket:

— Soh' se féljeteek oly nagyon. Az a tilalom valósággal nevetséges, csak a mostohátok szeszélye. A fiatalok, ha jó pajtások, mulassanak együtt; én bizony soha sem akadályozom benne az én gyermekeimet. De hát persze, a mostoha nem így gondolkodik; annak abban telik öröme, ha kellemtelenséget, szomorúságot okozhat mostoha gyermekeinek.

Lenke, akivel Vadászné beszélt, nem igen tudta rámondani, hogy biz' az úgy van; inkább titkos szégyenkezést érzett, mert eszébe jutott, hogy éppen ma készített az új mama gyönyörű ruháscákát a két Viczának, amit talán mégsem azért tett, hogy szomorúságot okozzon Lenkének. Ezért Lenke kissé akadozva azt felelte a Vadászné néni szavaira:

— No... azt éppen nem mondhatnám; eléggé jó, nyájas hozzánk.

— Nyájas! No, hiszen még csak az köllene, hogy nyájas se legyen! Köszönje meg, hogy olyan uri házba jutott és jólétben, kényelemben élhet.

— Ugy bizony! szolt közbe Zsófi kisasszony gunyosan. Bezzeg nem volt olyan kényes, gögös dáma, mikor még csak Flora kisasszony volt és a nagy-

nénjénél...
totta. Akk...
gényebb...
mágának i...
jó lesz, ha...
tudjátok.

— Ó...
tenni, fele...
nek...

— Jaj,
a ti kedve...
Ha nem...
szóba sem...
hát tudju...

Lenke...
és nem t...
is gondol...
is tették...
velök; m...
csak me...
következi...

gondolt...
maga-ma...
szép, olya...
nem von...
ha az új...
Ákos...
Bertivel...
sétált L...
kozott, a...

— Mo...
ha szent...
tod...

— Ó...
hogy be...

— A...
most. P...

vel és C...

— Ig...
— H...

nénjénél élt, aki ugyancsak szükön tartotta. Akkor nem merte fitymálni a szegényebb embert, mint most, mert neki magának is lapos volt az erszénye. Nagyon jó lesz, ha értésére adjátok, hogy ezt jól tudjátok.

— Ó . . . ezt . . . ezt nem merném tenni, felelé Lenke. Az talán nem ille nek . . .

— Jaj, te libuska! Hát az illett, amit a ti kedves uj mamátok rólunk mondott? Ha nem volnánk olyan jó szívűek, bizony szóba sem állnánk többé veletek. No de hát tudjuk, hogy ti nem tehetek róla.

Lenke bizony megzavarodott egy kicsit és nem tudott felelni. Mert olyan formát is gondolt, hogy talán . . . talán jobban is tették volna, ha nem állnak többé szóba velök; mert ha apácska egyszer mégis csak megtudja, akkor alig ha jó világ következik . . . De csak egy pillanatig gondolt erre, s majdnem megharagudott maga-magára. Mert hiszen csakugyan olyan szép, olyan nemes eljárás az, hogy Vadászék nem vonják meg tőlük barátságukat, bár ha az uj mama megsértette őket.

Ákos ez alatt élénk beszélgetésbe merült Bertivel és Gazsival. Mikor később haza sétált Lenkével, jó ideig nagyon elgondolkozott, aztán hirtelen így szólt:

— Mondok valamit, Lenke . . . de csak ha szentül fogadod, hogy ki nem kottyantod . . .

— Ó, persze hogy fogadom. Tudod, hogy bennem megbizhatol.

— A magad érdekében is teszed, kivált most. Pompás tervről beszélgettünk Bertivel és Gazsival.

— Igazán? És mi az?

— Holnap országos vásár lesz Laborezon,

a szomszéd városban. Láttál-e már országos vásárt?

— Mikor láttam volna? Hiszen te sem láttál.

— Persze hogy nem! Pedig az ám a látni való.

— Én is sokszor hallottam már róla. Sok, sok bódé van, mindenféle portékával . . .

— Az semmi . . . az itt nálunk is van a boltokban. De az a sokféle multság! Menaszéria, körhinta, Paprika Jancsi és még százféle. Szeretnéd látni ugy-e?

— De mennyire!

— No's, hát Bertí meg Gazsi és Zsófi holnap délután elrándulnak a vásárra és nagyon hívtak, tartsunk velök.

— Jaj de jó lesz! kiáltá Lenke tapsolva.

De már a következő pillanatban vége szakadt a jó kedvének.

— Azaz . . . csak jó volna . . . de nem hiszem, hogy a mama megengedné.

— Nem hiszed? szólt Ákos nevetve. Én meg bizonyosan tudom, hogy nem engedné meg, sőt szörnyüködnék a vakmerő kívánságunkon. No, hát nem is fogjuk kérni. Elmegyünk a tudta nélkül.

— Hogy lehetne az, Ákos? Hiszen gyalog jó két óra-járás oda. Meg nem járhatjuk, ha nincs kocsink

— O te kis együgyű! Hát Bertinek van kocsija? Mégsem megy gyalog. Jár ám társas-kocsi is oda s ez mind-össze husz krajczárba kerül. Van-e pénzed?

— Van egy forintom . . .

— Nekem is van anyyim. Nagyon bőven kitelik, még Paprika Jancsira és más multságokra is jut.

— De hogy mehessünk el a mama tudta nélkül? Iskolába köll mennünk, aztán haza térnünk ozsonnára . . .

— Hát nem megyünk el délután az iskolába és nem jövünk haza озsonnára.

Majd találunk valami kifogást. Megsegít Berti, ő nagyszerű meséket tud kigondolni.

A SEBESÜLTEK. (Lásd a 230. lapon.)

— Csak aztán ott a vásáron meg ne lásson valami ismerős, aki elárulhat a mamának vagy apának, aggódott Lenke.

— Ej! A ki nem mer, nem nyer!
Ez a veszedelem azonban Ákosnak is szeget ütött a fejébe s már-már habozni

kezdett, m
ritka szer
ték, hogy
közbe, ami

A vacso

— Gye

itthon. Én

Jenő bácsi

holnap utá

lesztek má

— Ó, m

mohón.

Aztán ő

nehezen k

kitörésével

Ez

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

A

kezdett, mikor egészen váratlanul olyan ritka szerencse (Ákos és Lenke úgy vélték, hogy valóságos csoda-szerencse) jött közbe, amilyenről nem is álmodtak.

A vacsoránál ugyanis atyjok így szólt:

— Gyerekek, holnap magatok lesztek itthon. Én és a mama meg vagyunk hiva Jenő bácsiékhoz születés-napi ünnepre. Csak holnap után jövünk haza. Remélem, jól meg lesztek másfél napig magatok is.

— Ó, nem lesz semmi baj! felelé Ákos mohón.

Aztán össze nézett Lenkével. Csak nagy nehezen bírták megállani, hogy örömük kitörésével el ne árulják magukat. De mikor

aztán szobájukba vonultak, Ákos széles jókedvében átnyalábolta Lenkét és körül tánczolta vele a szobát, miközben mind a ketten kacagtak és azt ismételték:

— Milyen szerencse! Ez már aztán szerencse! Most már semmi akadály! Most már szabad a vásár.

Aztán össze olvasták a pénzüket s úgy találták, hogy bőven elég.

— Mindjárt reggel tudatom Bertivel, hogy mi is megyünk. Lesz egyszer nekünk is egy jó napunk! Ilyen jó szerencse!

S azzal a gondolattal aludtak el, hogy nagy szerencse érte őket.

(Folytatása következik.)

NAGYMAMA ÖRÖME.

*Ez itt az, ez itt az
Aranyos kicsike:
Az én csepp unokám,
Az édes Misiike.*

*Lelkemről lelkedzett,
Szivemből fakadott . . .
Érette Istenem,
Forró hálát adok.*

*Fogyó napjaimnak
Csillaga, világa —
Öregségemnek vagy
A vigasztalása.*

*Ha megnölsz, ember léssz:
Gondolj nagyanyádra.
Ibolya-bokrétát
Tégy a sírhalmára.*

*Lelkem majd az égből
Fog rád tekinteni —
Hű kezem, áldását
Fogja rád hinteni.*

A SEBESÜLTEK.

(Képpel a 228. lapon.)

SZÖRNYÜ csete-paté esett:
Két kis babám össze veszett,
Hogy a Vicza reá támadt:
Orra veszett Katiczának.

*Katicza sem hagyta magát:
Bezuzta a Vicza fogát.
A fél-karját szétrombolta,
A fél-szemét is kitolta.*

*A kertben a nagy parádét,
A czirkusi maskarádét,
Alma-szedést abba hagytam,
Mindjárt ide is szaladtam.*

*Ide éppen nagy sebtében,
Mondának meg, kérem szépen:
Hol találom Kalapácsyt,
A nagy hirü doktor bácsit?*

*Egy pár kalapács-ütéssel,
Enyvezéssel, bekötéssel
Hadd gyógyítaná meg őket,
A bolond verekedőket.*

A TEHÉN ÉS A CSACSI.

— Állat-mese két képpel. —

MELEG nyári napon ott hűsölt a tarka tehén a mező szélén, az árnyas nagy fa alatti tócsában. Már eleget legelt, most hát nem volt egyéb dolga, mint hogy néha egy-egy alkalmatlan legyet elkergessen magáról. Aki csak négy-lábu vagy szárnyas állat látta, mind azt gondolta:

— De jó dolga van annak a Tarkának!

Éppen csak ő maga nem gondolta ezt. Sőt minél tovább gondolkozott, annál inkább úgy vélekedett, hogy nagy oka van elégedetlenségre. És végül boszusan kiáltá:

— Mú-ú-ú! Ez mégis iszonyú! (Lásd a képet a 236. lapon.)

Egészen közel álldogált a csacsi és nyugodtan rágicsált holmi kóró-félet. A tehén bögésére azonban figyelmessé lett és barátságosan kérdé:

— Mi a baja, Tarka néni?

— Ne is kérdezd! Az orrom előtt van a legfinomabb csemege és nem kaphatok belőle.

— Hogyan? Hiszen láttam, mikor kedvére legelésztett itt a mezőn.

— Mit ér az az izetlen fű! Látnod amott a mezőn közepén azt az almafát? Pompás alma terem rajta. Tegnap a szél lerázott néhányat, fölszedtem . . . jaj de jó volt! Ma is jártam ott, de egyetlen egy sincs a földön.

— Csak ez a baja? Sétáljunk oda, hát ha segíthetek a baján?

— Te akarnál segíteni? Ó te ostoba csacsi!

Megvetőleg fordult el a csacsitól. Ez szépen zsebre rakta a sértést; mert mit is tehetett volna a sokkal erősebb tehén veszedelmes szarvai ellen? Egy ideig tehát tovább rágicsálta a kórót, aztán lassacskán befelé ballagott a mezőre, éppen az almafa irányában. Mikor oda ért, fölnézett.

— Ha felágaskodom és neki támaszkodom a fa törzsének, elérem az alsó ágakon levő almákat, gondolá. Nem igen áhitozom ugyan utána, de már csak megkóstolom, csakugyan olyan jó-e?

Megpróbálta és sikerült. Látta ezt megszűröl a tehén és iziben ott termett. (Lásd a képet a 237. lapon.)

— Igazán nagyon ügyes vagy, kedves csacsi barátom, szólt hízkelkedve. Persze, nem vagy olyan nehézkes, mint én . . . Én nem tudok úgy fölágaskodni. Majd nekem is szakítsz néhány jó almát, ugy-e?

— Ó dehogy! Hogy mernék én, a szegény ostoba csacsi, olyanra gondolni, hogy rajtad segítsek?

Szólt és odább ballagott. A tehén pedig búsán bámult utána.

— Mú-ú-ú! De megjártam! Megtanultam a magam kárán, hogy bár mily szerény sorsu valaki, jó akaratát fitymálni és megvetni nem szabad.

A „KI

most is,
san és j
nemes v

A bir
elnöklet

Andor u

talált fig

is fölem

ragaszko

mélyes

gok, táj

bocsátk

hanem

tek el.

magába

zat vil

megjut

A p

elő m

bizotts

ítelte

Az

Gyöng

élenke

életén

minde

adásb

örömé

tetése

érték.

nem

mégis

nem

A „KIS LAP“ nagy pályázata.

LÉRKEZETT a nap, melyen a »Kis Lap« ez idei nagy pályázatának eredményéről kell beszámolnom. Örömmel teszem most is, mert kis hiveim ezuttal is számosan és jelentékeny sikerrel vettek részt a nemes versenyben.

A bíráló bizottság, melynek *Forgó bácsi* elnöklete alatt *Vadnay Károly* és *Kozma Andor* urak voltak a tagjai, több pályaművet talált figyelemre méltónak, de kénytelen azt is fölemlíteni, hogy számos pályázó nem ragaszkodott kellően a tárgyhoz, hanem személyes élménye, érzülete helyett idegen dolgok, tájak személyek stb. hosszas leírásába bocsátkozott; ismét mások éppen nem vidám, hanem nagyon is komoly dolgokat beszéltek el. E művek némelyike mint dolgozat magában véve igen dícséretes, de a pályázat világos föltételeinél fogva nem volt megjutalmazható.

A pályázat föltételeinek teljesen megfelelő művek gondos összevetése után a bizottság a jutalmakat a következőknek ítélte oda:

Az első jutalom nyertese *Nékám István, Gyöngyösön*. Rövid, szabatos dolgozatában élénken tünteti föl azt a napot, melyhez életének egyik kellemes, derült emléke mindenkor hozzá fűzve maradt; tömör előadásban teljesen meg tudja értetni nagy örömét, melyet éreznie köllött a ritka kitüntetések során, melyek a nevezetes napon érték. Nem terjeszkedik a kis diákot meg nem illető fejtegetésekbe, de az olvasó mégis látja, hogy ez a talpra-esett kis diák nem csak a külsőségnek örvendett, hanem

mint derék magyar fiu, lelke mélyén volt boldog és vidám. Az első jutalom: »*Az Athenaeum kézi Lexikona*« két nagy diszkötetben, joggal megilleti.

A második jutalom nyertese *Müller Henrika, Bisztrán*. Kedves közvetlenséggel, hamisítatlan vidámsággal ír le egy igazán vig napot s az olvasó szinte maga előtt látja az őszintén jókedvű leány-társaságot, mely tréfás hangulatában mindent a maga mulatságára tud fordítani. A mű előadása folyékony, minden fölösleges terjengősségtől ment és nemcsak vidám, hanem elmés is. Szerzője teljesen megérdemli a második jutalmat, a »*Tündérmesék a való életből*« című művet *Ambrozovics-Meszlényi Ilonától*, diszkötésben.

A harmadik jutalom nyertese *Mérey Oszkár, Nyitrán*. Szerencsésen, ügyesen választotta meg tárgyát a maga gyermeki élete köréből és természetes egyszerűséggel adja elő. Gondosan meg is marad kitűzött tárgya mellett, csak annyi mellékes részletet szöve be, amennyi az esemény menetének helyes megértéséhez szükséges, úgy: hogy jól megkomponált kerekded kis történet domborodik ki; nem tuloz, de zavara, aggodalma és végül diadalma rövid vázolásával jól eső mosolyra fakaszt. Szívesen elhisszük neki, hogy nagy volt az öröme s mindenkor vígan emlékszik arra az aggodalmasan várt és boldogan végződött napjára. A harmadik jutalom: *tíz füzet a Hoffmann Ferencz ifjusági irataiból*, díszesen egybekötve, méltán jut osztályrészeül.

A bíráló bizottság ezeken kívül még több oly pályaművet talált, mely egyik vagy másik fogyatkozás miatt nem részesülhetett ugyan jutalomban, de teljes figyelemre méltó. Ezeket ismét csoportba osztotta s egyikbe

a *jeles* dolgozatokat sorolta, a másikba a dicséretet érdemlőket.

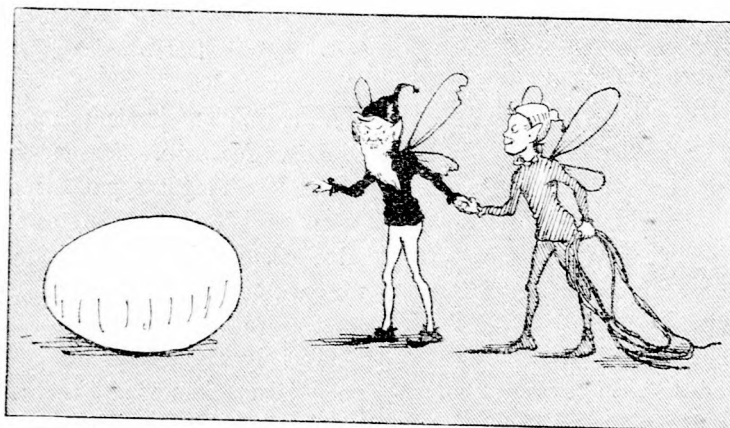
Jeles dolgozatot küldtek be: Przybilla Jenő, Buchwald Pál, Lányi Rózika, Gabrovitz József, Benes Kálmán, Somogyi Imre, Tölgyi Sándor, Pető Juliska.

Dicséretre méltó dolgozatot küldték be: Blau Alice, Kuzma Albi, Fuchs József,

Kresz Károly, Sternberg Anna, Klár István, Bécsy János, Pfeifer György, Mérey Ágosta, Kutas Margit, Szent-Ivány Carla, Dessewffy Ilona, Szilágyi Szilárdka, Slachta Margit, ifj. Kőrösi Károly, Velencei Tibor, Fáy Endre, Schlichter Emma és Vilma, Gabrovitz Irén, Krámer Sándor, Hrebenda Paula.

A CSALÓDOTT MANÓK.

I.

*Látod ezt az izét? A tyuk alól csentem!
Rajt' ült, úgy őrizte. Roppant kincs, úgy sejtem.*

A jutalmazott pályaművek im ezek:

Életem egy vidám napja.

Azt hiszem, nem irhatnék rám nézve nevezetesebb, derültebb emlékü eseményről, mint az ezeréves ünnepről, melynek megülésében magam is szerepeltem.

Nem volt talán hazánkban város, ahol ez ünnepet méltóképp meg ne ülték volna;

de a mi városunk is, Gyöngyös, kitett magáért, különösen pedig a gimnáziumi ifjuság, melynek magam is tagja vagyok. Ez alkalommal pedig az a nagy öröm ért, hogy szüleim magyar ruhát is varrattak számomra és így magyar ruhában jelenhettem meg az ünnepen.

Reggel 8 órakor kezdődött az isten-tisztelet. Ezen egyuttal az ifjuság zászlóját

is felavat
Mi valan
kivont ka
lónk mel

Isten-t
nultunk,
kezdődöt
kesek em
ének és

vettem r
asztal, a
a legvid
kemre;
fagylalt,

Köll-e
élvezet?

Déluta
ban, zer

is felavatták a szent Bertalan templomban. Mi valami nyolczan-tizen magyar-ruhásak kivont karddal büszkén álltunk ott a zászlónk mellett.

Isten-tisztelet után a nyári szinkörbe vultunk, hol már szép közönség várt és megkezdődött a mi hangversenyünk. Az énekesek emelvényen álltak. Volt szavalat, zene, ének és felolvasás. Mind-annyian dereka-

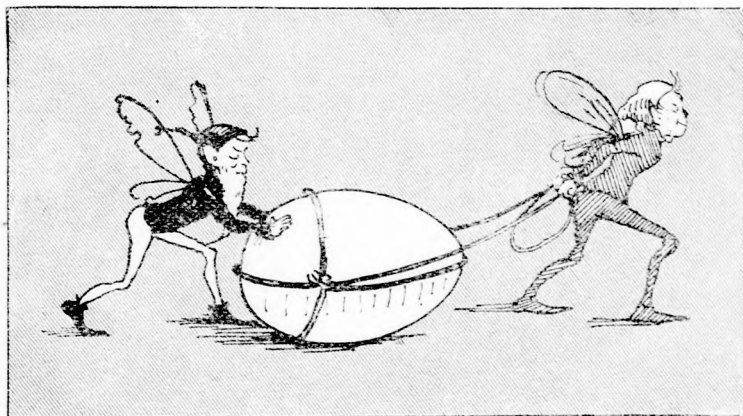
san megállták helyüket és méltán rászolgáltak az éljenzésre.

Délben disz-ebéd volt a kaszinó-kertben és engemet olyan nagy megtiszteltetés ért, mely azt hiszem, méltán büszkévé tehetett. Ugyanis a disz-ebédhez én és magyar-ruhás társaim szintén hivatalosak voltunk.

Elmondhatom, hogy ez nagy élvezet volt részemre, mert hasonlóban még soha sem

A CSALÓDOTT MANÓK.

II.

*Rettentően nehéz. De csak húzzad, pajtás!
Fáradtságunkért nagy jutalmunk lesz, meglásd!*

vettem részt. A szépen fölterített hosszú asztal, a finom ebéd, a jó cigány-zene a legvidámabb hatást gyakorolták lelkemre; — hát még a sok csemege, torta, fagyalt, ami az ebédet befejezte!

Köll-e diák-embernek ennél nagyobb élvezet?

Délután körmenetet rendeztünk a városban, zene-szóval. Én is zászlót vittem és

ugyancsak gyakran lobogtattam meg nagy-lelkesülten a nagy nap örömére! — Az egész várost összejártuk.

Este kivilágítás következett. A Mátrában örömtüzet gyújtottak, az egész város fényárban úszott, a házakon nemzeti lobogók lengtek, szóval: fényesen ünnepelt a mi kis városunk — és ünnepeltem én is igaz magyar lelkesüléssel. És úgy tetszett nekem,

mint ha a magyar ruhám még inkább növelte volna bennem a lelkes hangulatot, és azért is nevezem e napot életem vidám napjának, mert ekkor volt rajtam legelőször — magyar ruha!

Gyöngyös, 1896. augusztus hóban.

Nékám István.

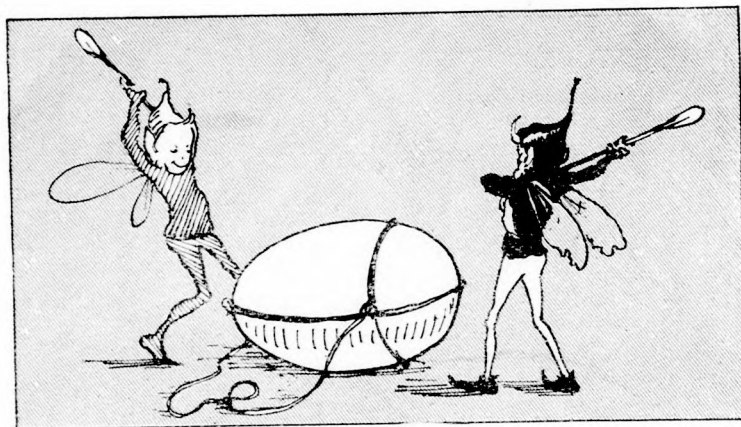
*

Életem egy vidám napja.

Idei nyaralásomnak legkedvesebb és legvidámabb napja augusztus 18-dikára, a mi aranyos jó királyunk születés-napjára esett, akit azért is szeretek olyan nagyon, mert éppen olyan ruhája van, mint az én drága nagypapámnak, és mert ő is olyan gyengéd és kedves az unokáihoz, mint az én nagypapám.

A CSALÓDOTT MANÓK.

III.

*Döngesd! No, még jobban! Már recseg, már reped!
Mindjárt kezünkben a kincs, melyet rejteget.*

Nekem az én kedves doktor bácsim hegyi levegőt rendelt, hogy a sok tanulás után szórakozzam és erősödjem. Ezért jó szüleim ide hoztak az erdélyi havasokra, ahol a Bisztra felső kolóniájában lakunk.

Tehát királyunk születése napjára én és nébány barátnőm délelőtt nagy sürgésforgásban voltunk, mert délután bált

akartunk rendezni, amelyen mind azok a cifraságok is meglegyenek, melyek a nagy bálkon elő fordulnak.

Először is kiüresítettük az egyik szobát és az előszobát, köröskörül padokat állítottunk, a falakat pedig fenyő-galyakkal gazdagon díszítettük, sőt még táncrendeket is fabrikáltunk. Ezekbe, úgy mint

a nagy
után«-i
táncz: C
sőt Ko
szültünk
«áfonya
ahol eg
esetre p

forrás
gövel
alatt.

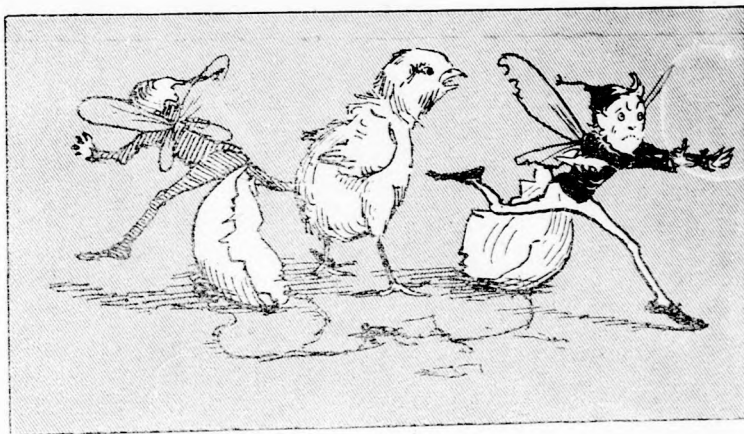
Me
összes
az ös
tek. M
czigár
báli z

a nagy bálokon. »Szünet előtt«-i és »Szünet után«-i tánczokat irtunk. Volt mindenféle táncz: Csárdás, Lengyelke, Bokázós keringő, sőt Kotillon is. — Mikor ezekkel elkészültünk, akkor elmentünk az általunk «áfonya-kert»-nek keresztelt erdei tisztásra, ahol egy nagy tállal áfonyát szedtünk; az esetre pedig, hogy ez az éhes vendégeknek

talán nem lenne elég, egy kosárka szamóczát is gyűjtöttünk. Mert, tetszik tudni, hogy itt a Bisztrán még augusztus végén is érik a szamócza, amikor a budapesti ember a poros budai hegyekben már nyomát sem találja. — Áfonyával, szamóczával és az édes mamák által készített süteménnyel, azonkívül a bisztrai hús

A CSALÓDOTT MANÓK.

IV.

*Ó iszonyat! Szárnyas óriás volt benne!
Jaj, jaj! Fussunk, fussunk, mielőtt megenne!*

forrásból frissen csapolt legfinomabb pezsgővel kínáltuk vendégeinket a szünetek alatt.

Meghívtuk az itt Bisztrán nyaraló összes barátnőinket és ismerőseinket, akik az összes papákkal és mamákkal el is jöttek. Mivel pedig a Bisztrán egyetlen szál cigánynak de még csak árnyéka sincs, a báli zenét egy erdő-őrnél fölfedezett árisz-

ton szolgáltatta, melyet aranyos mamáink felváltva forgattak. A »banda« fizetése puszikból állott, melyből nagyobb készletünk volt, mint pénzünk a kasszáinkban.

Nagy bajban voltunk azonban tánczosok dolgában. Mert biz' ilyent a Bisztrán még villamos lámpással sem lehetett találni; nekünk pedig csak petroleum-lámpásunk volt. Találtunk ugyan egy árva tánczost,

de ez mindössze öt éves lévén, csak nézőnek fogadtuk el. Mert hát a tánczos csak nem lehet fiatalabb mint a tánczosnő?

No de ezen a bajon is segítettünk: a lányok fele ideiglenesen »fiú« lett, másik fele megmaradt »lány«-nak. És hogy össze ne zavarjunk fiut, leányt: a »lányok« bal karjára csokrot kötöttünk.

Sőt, kérem szépen, még bál-királynőnk is volt: Hidvéghy Válika, az általános kedvenczünk. Igaz, hogy elfelejtettünk a bálkirálynőnek Párisból rendelni bokrétát; de hát a mi kedves királynőnk e miatt nem busult és megbocsátott.

Tudja, édes Forgó bácsi: a báli előkészületek oly izgatottakká tettek minket, hogy még a pompás ebédhez is alig nyultunk; pedig a Bisztrán jó étvágya szokott ám lenni az embernek!

Bálunk öt óraker kezdődött és csak azért végződött nyolcz óraker, mert programunk szerint utána »fáklyás-menet« következett. Fáklyánk nem volt ugyan, de mindenki póznát kapott a kezébe, a pózna hegyibe égő kézi lámpást kötöttünk. Azután felálltunk egymás mögé sorba, mint az orgona-sipok, elől a kisebbek, hátul a nagyobbak; és így mentünk végig az alsó

MÚ-Ú-Ú! EZ MÉGIS ISZONYÚ! (Lásd a 230. lapon.)

és a felső kolónián, a »Himnusz«-t énekelve és jó királyunkat éltetve.

Mivelhogy mindennek van vége, kivéve a virslinek, melynek két vége is van: hát az én vig napomnak is vége köllött, hogy legyen. Házunk előtt kioltottuk a »fáklyákat« és elváltunk egymástól azzal az óhajjal, hogy életünkben még sok ilyen vig napunk legyen.

Bisztra, 1896. szeptember hóban.

Müller Henrika.

*

Életem egy vidám napja.

Két évvel ez előtt történt, hogy egy júliusi napon levelet kaptunk Szepes-Szombatról, amelyben a nagypapa igen kérte szüleimet, látogassuk meg őt már egyszer az ő kedves városkájában. Szüleim engedtek a kérésének és úgy július 20-dika körül el is indultunk Nyitráról. Innen Szepes-Szombat kissé messze van ugyan, de mégis csak megérkeztünk szerencsésen.

Nagypapa nagyon megörült látásunknak és másnap elvezetett minket gyermekeket a város nevezetes helyeire. Szepes-Szom-

bat nem igen ére legnevez a XI-ik szerelése hasonló

Egy n jába mi

— G

Szent Is az én ne leték a annak s

a jutal hogy a ebédre felköszö

Végre

Regg

hálát a nagyap

ő akkor

Mise

kezni l

mindny

elő hivo

— N

bat nem nagy, de nagyon kedves városka, igen érdekes régi épületekkel. Ezek közt legnevezetesebb a róm. kath. templom, mely a XI-ik század körül épült és belső felszerelése oly gazdag régiségekben, hogy hasonló csak kevés van az országban.

Egy napon a nagyapa behivatott szobájába minket és így szólt hozzánk.

— Gyermekeim, augusztus 20-án van Szent István király napja, tehát akkor van az én nevem napja is. Aki akkor közületek a legszebb köszöntővel lép elémbé, annak szép képes-könyvet ajándékozok.

Dalma és Ágosta nővéreim szánakozva néztek rám. Én még csak nyolcz éves voltam és ugyancsak elbusultam magam, mert a dolgot alaposan megfontolva, biz' én az én állapotomat igen kétségbe ejtőnek találtam. De még sem mondtam le minden reményről. Jó az Isten, tán megsegít, gondoltam magamban. De a nagy nap már küszöbön volt s én még semmiféle köszöntőt sem tudtam, testvéreim pedig dicsekedtek, hogy ők versben fogják nagyapát felköszönteni. Szépen vagyok! S a nagyapa egy napon csomaggal jött haza. Mindjárt tudtuk, hogy

... A TEHÉN IZIBEN OTT TERMETT. (Lásd a 230. lapon.)

a jutalom-könyvet hozta. Azt is tudtuk, hogy a nagyapa vendégeket hívott meg ebédre és ott a vendégek előtt kell őt majd felköszönteniünk!

Végre felvirradt a nagy nap.

Reggel mindnyájan templomba mentünk, hálát adni a Mindenhatónak, hogy a jó nagyapát ily sokáig élni engedte. Mert ő akkor már a 80-ik nevenapját ülte meg.

Mise után haza tértünk. Lassankint érkezni kezdtek a vendégek és mikor már mindnyájan együtt voltak, akkor a nagyapa elő hívott bennünket és így szólt:

— No hát most halljuk! Versenyezzetek

a köszöntésekkel, én majd igazságosan ítélem oda a jutalmat.

Én már elhatároztam, hogy csak pár szóval köszöntöm fel nagyapát. Aztán történiék, aminek történi kell!

Dalma lépett elő legelőször. Szép versben köszöntötte fel nagyapát. Ágosta szintén.

Én már valósággal tükön álltam.

Végre rám került a sor . . .

Elpirultam, könyezve léptem elő és akadozva szóltam:

— Kedves jó nagyapa . . . ne haragudjék rám! Én nagyon szeretem a nagyapát . . . és szerettem volna valami szép

köszöntő-verssel kedveskedni, hogy érzelmeimet méltóan fejezhessem ki, de hát... még nem tudok verset írni! Csak vers nélkül mondom el, amit érzek... Szívemből azt kívánom, hogy az Isten éltesse még sokáig jó egészségben és szeressen engem úgy, amint én szeretem, nagyon, de nagyon!

A nagyapa meghatva mondá:

— Bravó, kis fiam! Igazad van! Tied a jutalom, mert ha nem öntötted is versbe, de a legőszintébb felköszöntőt te mondottad, őszinte szeretetedet igaz szívből, mesterkéletlen módon tolmácsoltad! Itt a könyv, melynek a czime: »Angyalka, és egyéb elbeszélések«, Zempléni P. Gyulától; te nyerted meg.

A vendégek is egyet értettek a jó nagyapával és így én lettem a győztes.

És e kis esemény miatt ezt a napot életem egy igen kellemes, vidám emlékü napjának tartom maiglan is.

Nyitra, 1896. augusztus hóban.

Mérey Oszkár.

A JÁTÉKOS SZEGÉNY ASSZONY.

— Középkori rege. —

(Képpel a czimlapon.)

AJDANÁBAN, réges-régen történt egyszer valamikor valahol, hogy egy gazdag nagy városban egy ütött-kopott öltözetű öreg asszony ballagott végig at utcákon. Nagy botot tartott a kezében és akárki is koldus asszonynak nézhette volna. Nem is volt sokkal több, de hát mégsem egészen az. Holmi apró játék-szereket kínálgatott megvételre a gyermekeknek.

Nagyon egyszerű kis játék-szerek voltak azok, talán éppen maga faragta, ragasztgatta össze valahol az erdei kunyhójában. De meg is járta, amint kínálgatta.

Kaczagva, csufolódva feleltek a kényes hetyke urfiak a szegény asszony szavaira.

— Hisz' ez csupa koldus-játék, hahaha! Menjen ki a koldus-végre, ott kínálja, hahaha!

— Bizony, lelkem urficskáim, gyönyörű kisasszonykáim, ez nem valami aranyos portéka. De hát eltörni ez is jó. Nagyon olcsón adom, két krajczár darabja. Tudom, az ilyen gazdag gyerekeknek mindig van nehány fillérijök.

— Van még ezüstünk, de még aranyunk is!

— Hát vegyenek! Jót is tesznek vele, mert betegem fekszik otthon a szegény öreg uram.

— Ó, ó! Beteg a szegény! Hát tudja mit, koldus asszony? Van ott sípja, kereplője: hát sípoljon és kerepeljen neki, majd meggyógyul s talán még tánczra is kerekedik.

Igy csufolták utca-hosszat végig. Akadt azonban egy leányka, aki nem tette, sőt szívesen vásárolt volna; de biz' ezen meg rögtön meglátszott, hogy nem sok fillér csörög a zsebében, ha ugyan volt zseb a rongyos ruhácskájában. Oda ment a játékos szegény asszonyhoz és vágyakozva nézte (Lásd a képet a czimlapon.) azokat a hitvány kis játék-szereket.

— Vegyél valamit, olcsón adom! szólt az asszony.

— Jaj, kedves asszony-néném, vennék is én szívesen, a szegény kis beteg öcsikémnek olyan nagy öröme telnék egy sipocsban! De nincs egy árva fillérem sem.

— No, az már baj. Hát az a kis csomó a kezében micsoda?

— Mogyorót szedtem az erdön, hogy legyen mit rágicsálnom, mert szükön van a kenyerünk; inkább jusson a kicsi testvérkémnek.

— Hm, hm! Ugy? Én is szeretem a mogyorót s adnék érte egy sipocskát.

— Ide én meg n

Megvo adta a s

— It s ezt p

különben

— M

— M

az utcáz

bele fujs

kérjenek

is, ne ij

dig csal

az ára!

kaptad.

Az ö

kon és e

nézett

csufolko

— N

koldus-s

No,

furesát

tánczra

szinte k

— F

lihegve.

De F

— F

fujom,

Jötte

gyék e

hangját

majd b

— J

már ke

nyat és

Más

meg a

— Ide vele! Lesz öröme az öcsikémnek, én meg nem halok bele, ha kissé bőjtölök is.

Megvolt az alku s az öreg asszony oda adta a sipot, de így szólt:

— Itt a sip, de föltételt kötök hozzá s ezt pontosan köll teljesítened, mert különben nagy baj érne.

— Megteszem, csak mondja, mit?

— Minden nap dél előtt végig sétálsz az utczákon s ahol ilyen csufolódokat láatsz, bele fujsz a sipocskába és sipolsz, bár mint kérjenek, hogy ne tedd. És ha fenyegetnek is, ne ijedj meg, nem bánthatnak és mindig csak azt feleld: »Egy arany annak az ára!« El ne hagyd, míg meg nem kaptad. Így majd neked is jut kenyér.

Az öreg asszony befordult az utcasarkon és eltűnt, a kis leány pedig álmélkodva nézett utána. Arra riadt föl, hogy a csufolkodók körül fogták és gúnyolták:

— No, Katicza, halljuk, hogy szól a koldus-sip! Hahaha!

No, hát belefujt. Ekkor aztán nagyon furesát látott. Aki csak hallotta a sipot, tánczra kerekedett és ugrált, forgott, hogy szinte bele kábult.

— Elég, elég! Ne fujd már! kiálták lihegve.

De Katicza csak fujta.

— Egy arany annak az ára, ha nem fujom, mondá közben.

Jöttek hajdúk, katonák, hogy erővel vegyék el a sipot; de alig hallották meg a hangját, azok is tánczra kerekedtek s majd bele haltak.

— Jaj, jaj! Megkapod az aranyat, csak már kegyelmezz nekünk! Elhozták az aranyat és Katicza vigan tért haza.

Másnap délelőtt, délután és harmadnap, meg azután minden nap ismétlődött a

szörnyü táncz. Katiczáéknál már szakajtókban állt a tömérdek arany, a csufolkodó kényes nép pedig már egészen elsóványodott a folytonos kényszerü táncztól. Könyörögtek Katiczának, de ez csak azt felelé:

— Abba hagynám szivesen, de nem tehetem, mert nagy veszedelem érne. Azt a szegény öreg asszonyt köll megkérlélnetek.

— Megkérléljük, megkövetjük! Ó csak rátalálhatnánk!

Keresték, kutatták sokáig s már kétségbe estek, hogy soha sem akadnak rá, holtra kell magukat tánczolniok. De im egy napon ott találták a város szélén, a nagy kő-kereszt alatt ülve. Nagy procezesszióval vonultak ki hozzá és térdre borulva rimánkodtak kegyelemért.

— Lakoltatok, mert nagy volt a bűnötök, szólt az öreg oly szigorú hangon, hogy mindnyájan remegve süitötték le a szemüket. A szegénytől megtagadni a segítséget már maga is csuf dolog, de csufolni szegénységét bűn s ez nem marad megtorlatlanul. Ezt soha se feledjétek! Megbocsátok, elmehettek, nem lesz többé bajotok.

Hálásan tekintettek föl... de az öreg eltűnt. Nem látták soha többé.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 13-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Országos vásár.

Helyesen fejtették meg: Herczeg Ilonka és Albert, Marczali Bözse és Póli, Kreibik Sándor, Bolyó Palma és Károly, Vértes Margit és Tivadar, Fáy Endre és Árpád, Clark Nellike, Wettstein János, Groisz Olga, Lázár Berté és Imre, Strasser József, Schomann Józsika, Thiringer Emma, Corinna és Ilona, Sier Friczi, Wallisch Irénke, Hauer Iluska, Hammersberg Helénke, Graner Stefánia, Márta és Hilda, Gutmann Stefánia és Henrik, Papp Szász Tamás, Rakovszky Zsófia,

Riesz Zoltán (abban a reményben, hogy jövőre tiszta írásu s nem rongyos szélű levelet küldesz, tekintetbe veszem soraidat. *F. b.*), Szerdahelyi Iluska, Lám Miczi és Nelli, Somogyi Imre, Mérey Ágosta, Grubits Mariska, Patterson Margit és Orsolya, Fekete György, Habinay Iván, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Gyenes Zoltán és Palika, Freyler Editke, Hollaky Feri, Pető Iluska, Schwarz József és Béla, Angermayer Béla, Weiner Alfréd, Beyer Aranka, Weisz Anikó és Ödön, Moesz Ilonka, Leitner Kálmán, Bohrandt Lajos, Joó Istvánka, Kövesi Rudi, Szigeti Irén, Szathmáry Karolina, Magyar Árpád, Gyürky Margit és Gyula, Tolnai Jenő, Stiegler Lajos, Nékám Ervin (derék, hogy a magad erejéből telt; de még derekabb lesz, ha jövőre megvonulózott papiroson szép rendes, egyenes sorokban írsz. *F. b.*), Simon Rózsa és Hirsch Irén, ifj. Bécsy Lajoska, Reitzer Margit és Alice, Vadas Zoltán, Pilz Erika és Felice, Veres Katicza, Schippert Olga, Heszke Irma, Weisz Annus és Karcsi, Szamek Klementina, Neoschil Antal, Horváth Trézsi, Alexy Elza, Poetschacher Guszti, Tóth Gizike (írást beporozni nem illik! *F. b.*), Ziegler Gizike, Kállay Miklós, Piller Géza, ifj. Körösi Károly, Kovács Dénes, Lipták Irénke, Benesik Mariska, Grünhut Lucy és Elza, Taubner Margit, Gajári Erzsike és István, Koronhály Zoltán, Novák Sára és Lili (örömmel látlak új kis hiveim sorában! *F. b.*), Lányi Rózsika, Grünbaum Margit, Barakonyi Erzsike, Lenck Emil, Záborszky Mariska és Dezső, Przybilla Jenő, Kaszás Ernő, ifj. Jákó János, Büttner Irmuska, Istók Barna, Fischl Izabella, Ertl Mari, Diemár Kálmán, Payr Hugo, Edelsheim-Gyulai Poldi, Vállas Ilonka, Irinyi Szabolcs és Csaba, Varga Pista, Gyurgyevits Olga és István, Eislitzer Margit, Löllbach Emma, Danielisz Margit, Jenő és Sándor, Szent-Ivány Carla, Bartal Iona, Erdős Ödön és József, Galatz Margit és Paula, Fáy Erzsike, Somogyi Margit és Jolán, Farkas Iluska, Maricza és Laci, Botka testvérek, Gaál Ilonka és Ödön, Basch Bözsike, Somogyi Zsiga, ifj. Boróczy Lajos.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett Büttner Irmuska. *Esztergomban*, kinek a jutalom-könyvet (*Apró szindarabok*, gyermek-előadások számára gyűjtötte *Forgó bácsi*, a *Forgó bácsi könyvtára* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *Kis Lap* LI. köt. 12-ik számában közölt szófejtő feladvány megfejtését még beküldték: Koronhály Zoltán (36), Przybilla Jenő (31), Diemár Kálmán (31), Bogyay Ernő (35), Irinyi Szabolcs és Csaba (28), Szinyei Merse Zsiga (33), Somogyi Margit és Jolán (14).

ROVAS.

T. A. rongyos, tinta-pecsétes levelét nem vehetem figyelembe.

Rejtett név.

Az alább olvasható szók mindegyikének helyébe másik, egyen-értékű szót tegyetek. Az új sorozat első betűit össze olvasva, egy magyar király neve tün elő.

Eb	Csekély
Mindig	Nyoszolya
Karcsu	Tüz
Víg	Part
Izmos	Ravasz
Róna	Nemzet.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„**Iffjusági Emléklapok**“.

Elbeszélések és költemények. Gyűjtötte **Füssy Tamás**. Színes táblába kötve.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szombathy Gedeon. A sok idegen, aki most a mi szépséges Budapestünkben jár, mind egyet ért abban, hogy a magyar főváros a legszebb városok egyike. Nehányat közülök magam vezettem föl a Jánoshegyre s el nem tudtak telni a fonséges látvánnyal, mely körülöttük és alattuk elterült. Tehát nincs okod keseregni annak az oláh fiúnak fitymálásán. Inkább is az irigység szólhatott belőle. Hogy nem jut látnotok a kiállítás, melynek már csak három hét a világa, bizony sajnálom. — **Kováts Jolán**. Te »Forgó bácsinak« szólítasz engem leveledben. Ha nevem nem volna is rajta minden számán a »Kis Lap«-nak, tudnod illenék, hogy a »r« csak a németben »f«. Pedig te magyar lányka vagy. Hiszen a neved is mutatja, mely bizony nem Kofáts. — **Grünbaum Margit**. A te versikéid ugyan nem felelnek meg a versírás törvényeinek, mert a rövidre szabdalt sorok, melyek tél-tul, hol jó, hol hiányos rimben hangzanak össze, még nem mehetnek vers-számba. De kedves lélek érzelmei zendülnek meg bennök s ez biztat, hogy amidőn majd megismerkedtél azokkal a bizonyos törvényekkel, várhatok tőled közölhetőt. — **Barakonyi Erzsike**. A képrejtvényedet besoroztam. Írást beporozni nem illik — **Kövesdy Aranka**. Véletlenül ráakadtam levélbélyeg-kereskedésre: Ez Prückler J. C. Budapest, Régi posta-utca 5. sz. Az oly levélborítékért, mely az 1850—1874. évből származik s bélyeggel van ellátva, a legmagasabb árakat fizeti. Már most tudod az utját. — **Gaál Ilonka és Ödön**. Valóságos kinszenvedés volt elmenni az írástokon. Szinte kár volt azt a szép emlék-rajtot tele szántani nehezen olvasható sorokkal. — *Több levélről a jövő számban.*